

מסורת הש"ס

(א) קדושין פט"ו, (ב) נעלין פד: וי"ג, (ג) וי"ג, (ד) נעלין פד: וי"ג, (ה) נעלין פד: וי"ג, (ו) נעלין פד: וי"ג, (ז) נעלין פד: וי"ג, (ח) נעלין פד: וי"ג, (ט) נעלין פד: וי"ג, (י) נעלין פד: וי"ג, (יא) נעלין פד: וי"ג, (יב) נעלין פד: וי"ג, (יג) נעלין פד: וי"ג, (יד) נעלין פד: וי"ג, (טו) נעלין פד: וי"ג, (טז) נעלין פד: וי"ג, (יז) נעלין פד: וי"ג, (יח) נעלין פד: וי"ג, (יט) נעלין פד: וי"ג, (כ) נעלין פד: וי"ג, (כא) נעלין פד: וי"ג, (כב) נעלין פד: וי"ג, (כג) נעלין פד: וי"ג, (כד) נעלין פד: וי"ג, (כה) נעלין פד: וי"ג, (כו) נעלין פד: וי"ג, (כז) נעלין פד: וי"ג, (כח) נעלין פד: וי"ג, (כט) נעלין פד: וי"ג, (ל) נעלין פד: וי"ג.

תורה אור השלם
1. ויאמר יי אל משה
אמר אל הכהנים בני
אהרן ואמרת אליהם
לנפש לא יטמא בעמיהו.
ויקרא כא א
2. אשה וזה וחקלה לא
יקחו ואשה גרשה
מאשה לא יקחו כי קדש
הוא לאלהיהו:
ויקרא כד א

הגהות הב"ח
(א) גמ' אקלטו לשכנצבו
לחמיה דרב ארי:
(ב) רש"י ד"ה י"ג וי'
הנשא נשים בעמיה פסול
לעבודה עד שדור הנאה
הוא פסול חללה וכל
מקום שהוא פסול על
ידה או היא פסולה על
יד קטנו וכו':

מוסף רש"י
עשרה ירחין עליו
מבבל. כעליו בני
הגולה ונגמרה מפרש
לה דלשמועין שמשפחות
שנבנו מיוחסות הן
שפירש עורל כל פסולין
משם והולקין עמו (קדושין
טו). חללים. כהנים
חללין שולחו מפסולי
כהונה (שם). והורוהו
משחכרם (שם). נתינים.
נבועים שחלו
יהושע ואמרין (נעלין פט):
דוד גור עליהם (קדושין
טו). לוחם ישראלים
החללים גרים חורוהו
מותרין לבא זה בזה.
אכל כהנים בחללי גירי
ותורו לא שחללה כלל
והורוהו משחכרם בחוקת
זונה (שם). גירי חורוהו
ובמזריה נתיני שותקין
ואסופי מותרים לבא
זה בזה. דקסבר קהל
גרים לא אקרי קהל ולא
החזרו ממזרים לבא בקהל
גרים. אכל לויים ישראלים
במזריה לא ושותקין ואסופי
פסק ממזרים הם ומותרים
להתערב בממזרים כדאמר
בגמרא (שם ע"ב). בקהל
וחלי הוא דלא יכל. בקהל
פסק יבא (שם טו).

והרי לאו דעומאה דאין שוה ככל. דאין ישראל מוחרין שלא ליגע
דכמי (ויקרא כב) אמור אל הכהנים כהנים מוחרין ולא ישראל:
לאו משום דרב יהודה. אלמא אפי' לאו שאין שוה ככל נפקא לן
מהתם דנשים חייבות: לא דגמרי מלא יקחו. כלומר מאש או אשה
לא נפקא לן אלא לאו השוה ככל והא
דאליטריך למעוטי ולא צונת אהרן
משום דאי לא מעמי' הוה גמרינן
מלא יקחו דמחייב לנשים אלאו שאין
שוה ככל: איכא דאמרי קיחא
אליטריך לוי. למיכתז דכלאו שאין
שוה ככל נשים מוחרות ואף ע"ג
דמדבר יהודה משמעטא כ"ד ליגמר
מטומאה דלאו שאין שוה ככל הוא
ונשים פטורות: ה"ג כהנים לויים
וישראלים מוחרין לבא זה בזה לויים
וישראלים חללי גירי חורוהו מוחרין
לבא זה בזה. אכל כהני בחללי וחללי
בכהנות לא: אמר לוי רב הונא.
לעולם חללי בכהנות שפיר דמי והא
דלא מננהו משום דכהני בחללי
אסרי לא פסיקא ליה דכל היכא
דהני נכסי מהני והני מהני קתני
וכו': נכסי צירי. מקום: כיון דאמר
מר (נעלין דף נח). כנוספה. של יצמה
על נכסי בעלה הראשון לית לה מיכס
ואע"ג דהא מראשון לית לה: או
דלמא כיון דאי לוי לא. ליצמה
דלמא מראשון כגון דלית ליה נכסים
תקינן לה רבנן משני והא נמי לית לה
מראשון הילכך אית לה מיכס:
כתובתה על נכסי בעלה הראשון.
אכל יצמות קאי וקמי אס היתה
שניה לבעל אפי' מיכס אין לה ש"מ:
מכלל דאיכא דאית לה מיכס. בתמיה.
כלומר צעין איפשיטא מיחא לישנא
דברייתא קשא דקתני אפילו מיכס
אין לה ומשמע מדקתני אפי' מכלל
דאיכא יצמה אחריתי דאית לה
כתובתה מיכס והא קתני רישא
כתובתה על נכסי בעלה הראשון:
תקינן לה משני. כדי שלא תהא
קלה צעינן להויהא: מוויני סנאי
כתובתה נינהו. שכן כתב לה
בכתובה. את תהא יתבא צביתי
ומתנא מנכסי כל ימי מייגר
ארמלתין: לאחר מיתא. אס מת
ולא גירשה יש לה מוונות כל ימי
אלמנותה כשאר אלמנה דמוני תנאי
כתובה והכא ליכא למיגור דלמא
תתעבז גביה: ויש לה פירות.
שאף על פי שאכל את הפירות
כיון דשלא כדון אכלן שהרי לא
היה לו זה נישואין מעולם. ואף
על גב דאמרין (כתובות עט): גבי
כשרה מה שאכל אכל ומה שהוציא
הוציא הכא קנסין ליה דמשלם
אפי' מה שאכל מפני שהוא מרגילה
לעצירה: ה"ג וכן מלאכת" בתשובת
הגאונים" מפני שהוא פסול והיא
פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא
פסולה קנסו אותו רבנן כפוסה. והכי
פירוש" מפני שהוא פסול כדמתן בצבור'
(מה): הנושא נשים בעצירה פסול (ו)
עד שדור הנאה והיא פסולה על ידו:
קנסו

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

פה.

עין משפט
גר מצוה

א א מיי פ"ב מהל' אכל
הכלו סמג עשין נח
ולאין נלה טו"ע יו"ד
סי' שעג סעיף ב:
ב ח מיי פ"ט מהלכות
אסורי ביאה ה' טו
טו"ע אה"ע סמג ח
סעיף א:
ג ג מיי ס' הלכה טו
טו"ע ס' סעיף ג:
ד ד מיי פרק ט"ו ס' סעיף ב:
ה ה מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה ה' ג
סמג לאין קב טו"ע ס' סעיף ב:
ו ו מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה ה' ד
טו"ע ס' סעיף ב:
ז ז מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה ה' ד
טו"ע ס' סעיף ב:
ח ח מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה ה' ד
טו"ע ס' סעיף ב:
ט ט מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה ה' ד
טו"ע ס' סעיף ב:

ולותה ואב"ה מאי. אי לותה ואכלה קודם שפסקו לה צ"ד לא
היה הבעל חייב לשלם אפי' לותה צ"ד כדפירש ר"ת
בסוף כתובות (דף קו. וס) גבי קדמו צ"ד ופסקו מה שפסקו פסקו
והכא מיעבד ליה אם יש צ"ד לפסקו לה מוונות כשהלך בעלה
למדינת הים ותלוה ותאכל כשאר נשים
או לא: אלאמנה כ"ג י"ש דה
פירות. לאציי דאמר צפרק נערה
שנתפתה (ס' נא: וס) אלאמנה לכ"ג
אשרתה למדינת הים פירות כמשמעו
דין פירות דהיינו פירקונה דהיינו תמם
פירות וצנייה דקמי אין לה פירות
היו נמי דין פירות דאם נצנית אינו
חייב לפדותה אע"ג דהבעל אוכל
פירות כי היא דהאשה רצה (לקמן פט).
דמא נמי אין לה פירות ומוונות כו'
ואמר עלה צירושלמי שאינה יכולה
להוציא ממנו הפירות שאכל א"ר חנינא
הא דמימא כשאל עד שלא בא
הראשון כו' ולרצא דאמר התם אלמנה
לכ"ג דאינו חייב לפדותה נראה לר"י
לפרש יש לה פירות דאם נצנית משלם
הבעל הפירות שאכל לפדותה צם
אכל מה שפרקונה יתר על דמי פירות
שאכל לא יחייב וצניות אפילו דמי
הפירות שאכל לא יחייב ומתוך פירוש
הקונטרס משמע שאין לבעל פירות
באלמנה כלל ואפילו לא נצנית חייב
להחזיר פירות שאכל דפי' יש לה
פירות שאף על פי שאכל פירות כיון
דשלא כדון אכלן משלם ואליה
דרצא דכתובות פירש כן אף נראה
לר"י כמו שפי' דלא משלם בעל
אלא לצורך פרקונה כשנצנית וכן
פירש הריב"ן:

באאות. פי' בקונטרס כמשמעותו
גבי שניה דאין לה
נצלות שאם יש לה עדיין נצלות
ושחקים מצגדים שבהנחה לו אינה
נוטלת כשיואלה דקנסא קנסו מחמים
ואין נראה לר"י דצהדיא משמע בסוף
אלמנה ניונית (כתובות קא. וס) דדוקא
מה שצלה ואין צעין אין לה אכל מה
שצעין שקלה והיכא דאירי צלותן
שהן עדיין צעין רגיל לפרש בלחותיה
קיימין כדאמר התם וינתה הפסדיה
בלחותיה קיימין וכן בסוף אף על פי
(שם סג): גבי מורדת אכלן ק"ק כיון
דקתני באלמנה שיש לה פירות היינו
נצלות כיון דאירי צללות שאין
קיימין כדאמר התם (כתובות עט: קא).
עיינא ליה גלימא פירא הוי ומכא
זה ואזיל עד דנליט:

וב"פ. מקום שהוא פסול והיא
פסולה. פי' בקונטרס שהוא
פסול שנושא אותה בעצירה כדמתן
בצבורות (דף מה): ולא תרווייהו צעי
אלא אם הוא פסול או היא פסולה
קנסו אותו דלא מרגלל ליה כיון
דמיפסל צביי חד מינייהו כדאמר
בסמג ממונת ונתינה איכא צנייהו
ופריך ולר"י דאמר הרי זה עבד
וממור הא לא מרגלל ליה והתם
בעל לא מיפסיל דהא שפיראל לא
שיך למימר שיפסל על ידה ואי
נמי לא מיפסל צביי דהא מעיקרא
מיפסל וקיימא אלא משום זרע
לחוד מנעה ולא מרגלל ליה שיראה
להרגילו כיון שזרעו נפסל על ידה

(א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לכ"ג איכא צנייהו כו' ואמאי מרגלל ליה והא הוא נפסל על ידה שנושא נשים בעצירה ויראה להרגילו ור"ת
מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי ובפסולות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגלל ליה כדאמרין ולרבי מתאין בן חרש דקאמר
אפילו הלך כו' עשהא זונה הא לא מרגלל ליה יש ספרים דגרסי הוא כשר והיא פסולה וכן בתוספתא דמכילתין פ"ב:

ממורת

(א) צ"ל דמתן כתובות בפירק
שני ימי נדירות (דף ק"ו
ע"כ) מי שהלך בעלה וכו'.